

Beskatning end Bygningerne, som er arbejdsskabte Værdier, det er Hovedlinien i denne Skattereform, og det synes jeg er en rigtig Hovedlinie. Naar det ærede Medlem er saa glad ved Reformen af 1903 og mener, at den i enhver Henseende var saa god, maa jeg dertil sige, at jeg føler mig ikke overbevist om, at det var saa overmaade klogt, at man den Gang gav fuldkommen Slip paa de gamle Grundskatter, som vi da havde, der er i alt Fald delte Meninger i saa Henseende; i alt Fald er det rigtigt, at der kom en Skævhed ud af den Reform, man gennemførte. Man har senere prøvet at rette ved det ved at forandre Fradragene. Det var vistnok i 1915, at man, efter at den kommunale Skattekommission havde gjort opmærksom paa, at et Fradrag af 2 500 Kr. til 3 000 Kr. i hver Ejendom vilde i Øjeblikket omtrent kunne borttage den groveste Uretfærdighed, saa fastsatte man et Fradrag paa 2 800 Kr., og det er man blevet staaende ved, men til forskellige Tider bør man have forskellige Fradrag for blot at naa en vis Retfærdighed. Det kan man undgaa ved den Skattereform, der her bliver indført.

Jeg vil saa endnu blot gøre nogle faa Bemærkninger om de Skatter, vi har paa fast Ejendom. I 1919—20, som er det sidste Aar, vi har Regnskaber — men det varer ikke længe, før vi faar Regnskabet for 1920—21 —, var samtlige Skatter her i Danmark, fældede ned paa de Grundværdier, vi kom til ved Vurderingen i 1920, 18,5 pro mille, altsaa lige ved 2 pCt., for hele Landet i Gennemsnit, for Øerne alene var de 17,66 pro mille, for Jylland alene 20,31 pro mille. Men der er adskillige Yderpunkter her. Viborg Amt har f. Eks. 24,33 pro mille og Bornholm 24,87 pro mille. Der er altsaa i Virkeligheden en meget betydelig Skat paa fast Ejendom, og, som sagt, fældet ned paa den Grundværdi, vi kom til i 1920, vil den betyde de store Promiller, jeg her nævnte. Naar Københavns Amt her staar med 15,92 pro mille og Bornholm med 24,87, maa jeg sige, jeg ikke har noget Indtryk af, at de sociale Forhold er bedre paa Bornholm end i Københavns Amt; der er vist ikke nogen Forskel i saa Henseende.

Jeg skal slutte med indtrængende at anmode det høje Tings Medlemmer om at stemme for dette Lovforslag, som jeg tror vil skabe os retfærdigere Tilstande, end vi har haft hidtil. Og jeg tror, det er rigtigt, at Venstre gennemfører denne Re-

form. Det er sandt, at den ikke fyldestgør de Krav, man fra radikal og socialdemokratisk Side mener at burde stille, men den fyldestgør de Krav, man fra Venstres Side mener at burde gennemføre nu, og gør det paa en rimelig og lempelig Maade. Jeg tror, man ikke skal forsømme Tiden, medens den er der, og jeg tror, Tidspunktet er inde til at tage denne Reform. Jeg beklager, at det konservative Folkeparti ikke er gaaet med, skønt det i Virkeligheden har samme Anskuelse som vi, at der skal være lige Skat paa lige Jord, og jeg beklager, at det konservative Folkeparti har henvist til Hartkornet og til ny Bonitering, thi en ny Bonitering vil for det første være meget langsommelig og bekostelig og alt for stiv i sin hele Maade at virke paa til at naa det Formaal, det konservative Folkeparti i og for sig er enigt med os om at ville naa. De Eksempler, det konservative Folkepartis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Raffnsøe, i Lørdags fremkom med for at vise, at denne Skat ikke var retfærdig og ikke kunde ramme det rimelige, var ikke meget oplysende og overhovedet ikke til at benytte, fordi man slet ikke kunde se, paa hvad Grundlag det ærede Medlem havde opgjort; man kunde saaledes ikke se, om han havde taget Hartkornsansættelserne med. De kunde derfor egentlig ikke benyttes og for saa vidt heller ikke imødegaaes. Den eneste Maade, de kunde imødegaaes paa, var den, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen benyttede, idet han tog den Skyldkreds, hvori det ærede Medlem Hr. Raffnsøe bor, og viste, at der vilde Ansættelserne, som Forholdene ligger efter Vurderingen i 1920, netop betyde en Retfærdighedshandling. Naar dertil kommer, at man ved at gennemføre dette Lovforslag nu faar en Vurdering i 1923, hvorved man søger at styrke den Vurdering, vi fik i 1920, kan jeg ikke se andet end, at der vil være god Grund til at gennemføre denne Reform.

Det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen raillerede lidt over, at man vendte tilbage til Skovskylden. Jeg tror, det er ikke helt ved Urette, det kan siges, at der skete Skovene nogen Uret i 1903, og den har man ikke ment at ville forny ved det nye Grundlag, der her vil blive for Vurderingen af Skovene. Derfor har vi sat Skovskylden noget lavere. Det kan godt være, vi ikke har ramt det rigtige Forhold, men maaske kunde være blevet staaende ved 1, 1 som den Promille, der skulde gælde for Skovskylden,